

DESPERTAR-SE

Sensació de fred, humitat, foscor. Em desperto a terra, despullada en mig d'un gran bassal d'aigua bruta, com una granota en el seu hàbitat natural. No sé què faig aquí en plena nit, sola en aquest carreró sense sortida. Miro al meu voltant. Només veig brossa. M'aixeco amb dificultat. Estic cansada, com si un cotxe hagués passat per sobre. Enmig de les bosses d'escombraries trencades i mullades, veig una gavardina marró. Tot i estar bruta i vella m'ajuda a recuperar una mica la temperatura corporal. Començo a caminar pel carreró, recolzant-me amb les mans a les parets per mirar de no tornar a caure. De sobte, una porta, blanca, que m'enlluerna en mirar-la, està suspesa a l'aire, desafiant qualsevol llei de la gravetat. Sóc a la cuina de l'antiga casa dels meus avis, on passava els estius quan era petita. Em sento bé, em sento lliure, miro per la finestra i veig la pomera amb el gronxador que em va fer el meu avi. Tinc la boca seca i molta set. Asseguda a la taula, la meva àvia m'ofereix un suc de llimona, fresc i apetitós. Agafo la cullera que hi ha dins el got i me l'apropo a la boca. De sobte, em desperto. Estic estirada a un llit, no em puc moure i no puc parlar, amb prou feines puc respirar. sento una veu dolça que em diu: — tranquil·la, has estat vint dies en coma induït per la Covid, ara ja estàs millor. T'acabem de desintubar. Intenta respirar a poc a poc.

És una de les infermeres. Un dels meus àngels de la guarda.